

"Katru dienu mums tiek dota otra iespēja. Dieva žēlastība nav tikai vakardienā, Viņa žēlastība nebeidzas nekad, tā ir jauna ik rītū..."

Draudzes dienas ir pagājušas. Vai esam cits citu iepazīnuši vairāk? Vai ikdienā parādām mīlestību, kādu mums māca Jēzus. Vai no Edgara Maža un Munises Lambertes lekcijām kāda doma aizķērās prātā?

'Par visām lietām, lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība aplāj grēku daudzumu. Esiet viesmīļīgi cits pret citu bez kurnēšanas Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi. Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos. Āmen! 1.Pētera 4: 8.-11

Mīlestības sēšana - ar acīm, ar vārdiem, ar pieskārieniem, ar smaidu, ar klausīšanos, ar rokām, ar kājām, ar darbiem, ar domām...Ja grēks ir tas, ka šķir no Dieva, tad mīlestība šo atšķirtību dzēš.

Mīlēt ir viegli, ja pašam ir labi. Mīlēt ir grūti, ja esam pārprasti, nesaprasti, izmantoti, apvainoti.

Kur rast spēku mīlēt? Kā spēt mīlēt ar to mīlestību, kas cer visu, aplāj visu, piedod, nepieņem ļaunu un kas ir laipna? Kā to var izdarīt, ja cilvēcīgi negribas un, šķiet, ka tas nav taisnīgi.

Tad vienīgais ceļš ir meklēt, klauvēt un atrast Jēzu – to, kurš mīlēja ikvienu, arī mani un tevi, zinot par mums to, ko nevienam mēs neatklātu.

"Jēzu, palīdzi man mīlēt ar savu mīlestību – tā, kā Tu to spēj!" – viena lūgšana, kam seko situācijas maiņa.

Kaut kas neizskaidrojams notiek sirdī, un pamostas tā īpašā Mīlestība, kad gribas katru apskaut un kad gribas teikt un redzēt tikai to, kas labs, kad katra teikuma galā ir vēlēšanās likt "smaidiņu vai sirsnīņu".

Lai mums katram šodien izdodas atrast no jauna un sēt īpašo mīlestību! Dāvanas jāatver un jālieto, lai dāvinātājam prieks! Lietosim svētīgi tās dāvanas, ko esam no Dieva žēlastības saņēmuši!

"Klausieties Tā Kunga vārdu jūs, Izraēla bērni! Jo Tam Kungam ir pamats norāt zemes iedzīvotājus, tāpēc ka zemē nav uzticības, nav mīlestības un nav Dieva atziņas." Hozejas 4:1

"Beidzot, brāļi, esiet līksmi, topiet pilnīgi, iepriecinājieties savā starpā, esiet vienprātīgi, turiet mieru; tad mīlestības un miera Dievs būs ar jums."

2.Korintiešiem 13:11

Pārdomas sagatavoja Sandra Urtāne

Kāds iemesls ir tam, ka cilvēki paši liedz sev būt veiksmīgiem un laimīgiem?

Atbildu: "aizvērtā sirds!"

Ko nozīmē "aizvērtā sirds"?

Tā ir cilvēka iekšējā, neapzinātā nevēlēšanās pieņemt savā dzīvē jebko.

Vienkāršs piemērs. Kad tu atnes cilvēkam dāvanu vai uzcienu viņu ar kaut ko tāpat vien, dari to nesavtīgi, pārsvarā gadījumu kā atbildi dzirdi: "Nu, ko tu, nevajadzēja!". Tu no sirds dari labu, bet tev pieklājīgi atbild: "Paldies, nevajag!"

Mēs neprotam pieņemt. Pat uz "lūdzu", mēs ne vienmēr atbildam "pateicos", bet gan "Nav par ko!"

Tavs iekšējais stāvoklis tiek translēts pasaulē un izpaužas sīkumos. Un tas, ko tu translē – to arī saņem atpakaļ. Ja tu neproti pieņemt elementāru, maziņu pateicību, tad kā tu pieņemsi lielas iespējas un likteņa dāvanas?

Sāc pieņemt visu labo, kas ienāk tavā dzīvē! Atver savu sirdi ikvienai dāvanai un uzmanības pierādījumiem pret sevi.

Ja tev dod vietu transportā – pasmaidi un apsēdies. Ja tevi ar kaut ko cienā – pieņem ar pateicību. Grib tev kaut ko uzdāvināt, pieņem! No šodienas vairs nekādu: "Nu, nevajadzēja", "Nav vērts", "Paldies, nevajag", "Velti tērējies". Tikai pateicība! Tikai pieņemšana! Un brīnumi sāks notikt.

Un, galvenais, pateikties Dievam par katru savas dzīves dienu, par katru stundu, par katru svētību, par katru prieka mirkli. Par dzīvi, par elpošanu, par to, ka spēj just, dot un saņemt.

Tāda, pavisam vienkārša lieta atvērs milzum daudzas durvis.

Un, kad tev saka "Pateicos", ar prieku atbildi "Lūdzu!"

Cik sevi atceros, vienmēr savu vecmāmiņu dēvēju par Gagi. “Gagi” bija pirmais vārds, ko izrunāju bērnībā un vecmāmiņa, lepojoties ar mani, bija pārliecināta, ka cenšoties izrunāt šo vārdu, es biju domājusi tieši viņu. Vēl šobaltdien viņa ir un paliek mana Gagi.

Vectētiņš nomira, kad viņam bija 90 gadi. Viņi ar vecmāmiņu bija kopā nodzīvojuši vairāk kā 50 gadus. Gagi ļoti pārdzīvoja šo zaudējumu. Viņas dzīve bija zaudējusi jēgu un kādus piecus gadus viņa dzīvoja sērās. Šajā laikā es centos vismaz divas reizes mēnesī viņu apciemot.

Reiz es atbraucu, domādama, ka atkal ieraudzīšu viņu sēžam savā invalīdu krēslā tajā pašā miera stāvoklī, kādā viņa atradās kopš vectētiņa nāves. Taču viņa sēdēja un burtiski staroja. Es biju neizpratnē. Ieraudzījusi manu izbrīnu, viņa jautāja:

– Vai tu gribi zināt, kāpēc esmu tik laimīga?

– Protams, ka gribu, – es atbildēju.

– Kāpēc tu esi tik starojoša un laimīga? Kāpēc tādas pārmaiņas? – es jautāju.

– Tāpēc, ka pagājušo nakti es saņēmu atbildi, – viņa paziņoja. – Es zinu, kāpēc Dievs paņēma tavu vectēvu un atstāja mani dzīvot bez viņa.

No Gagi vienmēr varēja sagaidīt pārsteigumus, taču šoreiz es biju šokā.

– Gagi, kāpēc? – es iesaucos.

– Tavs vectētiņš zināja dzīves noslēpumu – tā ir Mīlestība un viņš ar to dzīvoja visu savu dzīvi, katru dienu. Visos viņa darbos varēja just tas klātesamību. Es zināju par beznosacījumu mīlestību, taču nedzīvoju tajā. Tāpēc viņš aizgāja pirmais, bet man nācās palikt vienai.

Un viņa apklusā, it kā apdomājot katru savu pateikto vārdu un pēc tam turpināja.

– Visu šo laiku es domāju, ka mani par kaut ko soda, bet pagājušo nakti es sapratu, ka atstājot mani uz Zemes, Dievs uzdāvināja man dāvanu. Viņš atļāva man palikt, lai es savu dzīvi varētu pārvērst Mīlestībā. Saproti, – viņa teica, norādot ar pirkstu uz debesīm, – pagājušo nakti man parādīja, ka TUR nav iespējams apgūt šo mācību stundu. Ar Mīlestību ir jādzīvo šeit – uz zemes. Kā tikko tu aizej, ir par vēlu. Tāpēc man tika atstāta iespēja dzīvot, lai es iemācītos Mīlestībā dzīvot šeit un tagad.

Un no tā brīža katra mana ciemošanas pie Gagi pārvērtās brīnišķīgā piedzīvojumā, jo viņa man stāstīja dažādus stāstus, saistītus ar viņas mērķiem.

Reiz es sastapu viņu neiedomājami uzbudinātā stāvoklī:

– Tu nevari iedomāties, ko es šodien no rīta izdarīju!

Es atbildēju, ka nevaru gan un viņa jūtu pārpildīta turpināja:

– Šorīt tavs onkulis sadusmojās par kaut kādu manu rīcību. Un es pat aci nepamirkšķināju! Pieņēmu visus viņa pārmetumus un pārvērtu tos Mīlestībā un atgriezu tos viņam kopā ar prieku. – Viņas acis staroja, kad viņa piemetināja:

– Bija tik interesanti vērot, kā pazūd viņa niknums.

Kaut gan vecums turpināja savu neatgriezenisko gaitu, vecmāmiņas dzīve pilnībā bija izmainījusies. Viņai bija mērķis, kura dēļ viņa dzīvoja un viņa vēl 12 gadus turpināja “praktizēt” šo savu Mīlestību.

Viņas dzīves pēdējās dienās es bieži viņu apciemāju slimnīcā. Kad reiz atkal gāju uz viņas palātu, dežurējošā māsiņa man teica:

– Ziniet, jūsu vecmāmiņa ir īpaša sieviete... viņa ir Gaisma...

Jā, mērķis iededza viņas dzīvi un viņa apmirdzēja ar savu gaismu citus cilvēkus līdz pašām viņas mūža beigām.

/ D.Trinidad Hanta/

*Dzīvo tā, tā lai tie, kas pazīst tevi, bet nepazīst Dievu,
iepažītu Dievu tāpēc, ka viņi pazīst tevi.*

Nezināms

Ja kāds mūsu ģimenē vai starp draugiem, vai pat mēs paši esam slimi, mēs lūdzam Dievam pēc dziedināšanas. Bet, kad dziedināšana nenāk, var gadīties, ka šādos brīžos mūsu prātā nāk domas, vai tikai es lūdzu pareizi, vai tikai es neesmu kaut ko izlaidis vai pateicis nepareizi? Varbūt mana ticība ir par mazu? Patiesībā lūgšana par slimā dziedināšanu ir pavisam vienkārša, bet aiz bailēm nesaņemt atbildi var gadīties, ka mēs nelūdzam vispār. Tādos brīžos būtu labi sev pajautāt: “Kad nāves vai slimības nasta ir bijusi stiprāka par Dieva spēku?”

Ja kāds starp jums ir cietējs, lai viņš lūdz Dievu; ja kādam ir priecīgs prāts, lai viņš dzied slavas dziesmas. Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā. Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcelš. Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots. /Jēkaba 5:13-15/

Dziedini mani, ak, Kungs, tad es būšu izdziedināts; palīdzi man, tad ir palīdzēts! Jo Tu esi mana slava! /Jeremijas 17:14/

Kungs, es piesaucu Tevi, steidzies pie manis, uzklausi manu balsi, kad es piesaucu Tevi!

Mana lūgšana lai nāk Tavā priekšā kā kvēpināmais upuris, mana roku pacelšana kā vakara upuris! /Psalmi 141:1-2/

Kad man uzmācas bailes un neziņa, kā lūgt, es atceros stāstu par sievieti, kura divpadsmit gadus bija slima. /Mateja 9:20-22/. Viņa riskēja ar visu, lai tikai pieskartos Jēzus apģērba maliņai. Tā bija sieviete, kurai Jēzus teica: “Meita, tava ticība tevi ir glābusi.” Tad es domāju, ja Jēzus nebūtu apstājies un šos vārdus teicis, vai šī sieviete būtu dziedināta? Iespējams, ka šis stāsts nav par to, cik liela ir mana vai tava ticība, ka tiks dziedināti, bet par to, ka Jēzus mums ir blakus un atbild tieši tad, kad vēršamies pie Viņa. Viņam nav vienaldzīgas mūsu sāpes, bēdas un raizes.

Dziedināšana ir mana lielā un varenā Dieva rokās, kurš pagriežas ik reizi, kad es “pieskaros Viņa drēbju malai”. Dziedināšana ir mana Dieva rokās, kurš zina, kādi ir labākie plāni priekš manis, pat ja man būtu jāiznīkst līdz ar pēdējo cerību. Un tieši tāpēc – dziedināšana nav atkarīga no pareiziem vai nepareiziem vārdiem, ko lūdzu. Tas mani iedrošina lūgt vienmēr. /Vendija van Eika/

Liela ticība nav tāda, kas tic, ka Dievs var dziedināt, liela ticība ir tāda, kas tic, ka Dievs ir Dievs. /Leonards Davidsons/

/365 otrās iespējas ©M.Lamberte/

***Ir mulķīgi pateikties ārstam, kurš mums dod rūgtas zāles miesas dziedināšanai,
un tajā pat laikā nepateikties Dievam par lietām, kuras mums šķiet nepatīkamas.***

Nezināms

Mazs puisēns turēja rokā mazu mazītiņu vabolīti un jautāja mammai:

— Mammīt, kas tā ir par vabolīti?

— Tas ir jāņtārpiņš. Neskatoties uz to, ka viņš ir tik maziņš, tomēr izstaro gaismu.

Puisēns domīgi vēroja kukainīti un jautāja atkal:

— Kāpēc viņš spīd?

— Jāņtārpiņš ir gaismas bērniņš, taču spīd tikai naktī. Kad citas vaboles guļ, viņš stāv gaismas sardzē, izgaismojot ceļu tiem, kuriem tas vajadzīgs. Viņš ir ļoti maziņš un viņu nemaz nav tik daudz, taču tad, kad naktī tie visi ieslēdz savas lampiņas, tad izskatās tā, it kā visa pasaule būtu piebārstīta dārgakmeņiem.

— Cik jauki ir būt jāņtārpiņam! — puisēns iesaucās. — Es arī gribētu kļūt par vienu no tiem, — viņš skumji piebilda.

— Nebēdā, Saulīt, — teica mammīte, maigi saņemdamā dēla plaukstu, — kad cilvēks domā par labo un dāvā mīlestību apkārtējiem, viņš nes sevī gaismu – un jo vairāk labo darbu viņš dara, jo spožāk deg šī uguniņa. Tādus cilvēkus ne vienmēr uzreiz ir viegli pamanīt, taču tos var sajūst ar sirdi, jo viņu lukturīši ir viņu sirdis un gaisma tajos ir maiga un silta.

Dievs un eņģeļi, vērojot tos no debesīm, redz šīs gaišās sirdis un priecājas. Jo viņi taču ir galvenie to palīgi uz zemes.

Domā par labo un izstaro mīlestību un tu būsi kā jāņtārpiņš!

/ T. Simonova/

Pateicība

Iesāciet dienu ar pateicību Dievam. Bībele saka: „**Laba lieta ir Tam Kungam pateikties un dziedāt Tavam Vārdam, Tu Visaugstākais, paust rītos Tavu žēlasību un nakts Tavu uzticību.**” *Psalmi 92:2, 3)*

Ja cilvēks aizmirst pateikties Dievam, tā ir viena no brīdinošām pazīmēm, kas liecina par attālināšanos no Viņa. Bībele saka: „**Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrimuši tumsā.**” *(Romiešiem 1:21)*

Pateicieties Dievam visos apstākļos. Bībele saka: „**Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.**” *(1. Tesalonīkiešiem 5:18)*

Atcerieties, ka viss labais, kas jums ir, ir Dieva dots. Bībele saka: „**Katrs labs devums un katra**

pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.” *(Jēkaba 1:17)*

Ja mīlat Dievu un uzticaties Viņam, varat būt drošs, ka ne tikai patīkamie, bet arī nepatīkamie piedzīvojumi nāks jums par labu. Bībele saka: „**Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc, ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.**” *(Romiešiem 8:28)*

Kristus priekšzīme rāda, ka labi ir pateikties Dievam arī par ēdienu. Bībele saka: „**Tad Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.**” *(Jāņa 6:11)*

Nekad neaizmirstiet, kas ir visu svētību avots! Bībele saka: „**Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!**” *(Psalmi 103:2)*

Bībeles lasīšanas plāns jūlijā

27.nedēļa Psalmi 78-80; Lūkas ev.17-18

28.nedēļa Psalmi 81-83; Lūkas ev.19-20

29.nedēļa Psalmi 84-86; Lūkas ev.21-22

30.nedēļa Psalmi 87-89; Lūkas ev.23-24

31.nedēļa Psalmi 90-92; Jāņa ev.1-2

Sveicam kristību dienā Rutu Šneideri, Ilzi Sermoliņu un Paulu Upīti!

Sveicam jūlija mēneša gavilniekus!

2.07. - Aigars Kātiņš

2.07. - Oskars Šilders - 60

5.07. – Ilze Sermoliņa - 45

6.07. - Dace Birkmane

9.07. - Gunārs Arnolds Baumanis - 90

9.07.- Ārija Zommere

27.07.- Inta Matute

28.07.- Amanda Sisene

30.07.- Mariss Dārznieks

30.07. - Zane Okoro-Osagie - 35

30.07. - Kārlis Didzis Pomerancis

Nelūdz Dievam, lai Viņš vada tavus soļus, ja nevēlies kustināt savas kājas.

Nezināms

Jauna ģimene brauc mājās pēc dievkalpojuma un sarunājas.

Vīrs sūrojas:

- Nedomāju, ka iepriekš kaut reizi būtu dzirdējis tik mokošu sprediķi.

Sieva viņam piebilst:

- Jā, un koris dziedāja tik briesmīgi, ka man šķiet viņiem nav bijis mēģinājumu gadiem ilgi.

Te pēkšņi no aizmugurējā sēdekļa atskanēja sīka balstiņa:

- Bet, mammu, mēs taču visi trīs to visu klausījāmies par nieka eiro!